

Arrest

nr. 117 556 van 24 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 april 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 april 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 mei 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 juni 2013.

1.3. Op 26 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Lalamora in het district Qarghayee van de provincie Laghman. Uw vader werkte voor de ontminningsorganisatie OMAR. Enkele weken voor uw vertrek uit Afghanistan zag u de taliban een mijn planten op de weg. U vertelde dit aan uw vader die daarop meteen de organisatie OMAR inlichtte. De mensen van OMAR hebben de mijn vervolgens ontmanteld. Daarop stuurden de taliban een dreigbrief naar u thuis. Uw vader was op zijn werk en kwam twee dagen later thuis waarna hij door de taliban werd vermoord. U logeerde op dat moment bij uw oom. De volgende dag belde uw moeder naar uw oom om te zeggen dat u daar moest blijven omdat de taliban ook op zoek waren naar u. Uw oom heeft vervolgens een smokkelaar gevonden en u bent dan uit Afghanistan vertrokken. Op 25 april 2013 vroeg u in België asiel aan. . Op het moment van uw asielaanvraag verklaarde u minderjarig te zijn. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara, een document van de ontminningsorganisatie waarvoor uw vader werkte en een dreigbrief van de taliban neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U kan immers niet aannemelijk maken afkomstig te zijn uit het dorp Lalamora in het district Qarghayee van de provincie Laghman. Vooreerst dient gesteld dat, hoewel u verklaart dat heel uw familie nog steeds in Lalamora woont, de documenten waarmee u uw herkomst en uw asielrelaas wil staven opgestuurd zijn vanuit de stad Peshawar in Pakistan. Wanneer u hierop gewezen wordt kan u louter meegeven dat uw oom had gezegd dat hij deze vanuit Jalalabad had gestuurd (CGVS, p. 13). Het feit dat uw documenten vanuit Peshawar zijn opgestuurd en dat u hier geen enkele verklaring voor weet te geven doet ernstig twifelen aan uw beweerde afkomst uit het district Qarghayee in de provincie Laghman.

Bovendien kan er eveneens getwijfeld worden aan de authenticiteit van uw taskara, het document dat betrekking heeft op uw identiteit en herkomst. Zo blijkt dat op dit document het gedeelte dat uitsluitend voor de Kuchi is voorbehouden is ingevuld. Wanneer u gevraagd wordt waarom dat gedeelte ingevuld is blijkt u opnieuw geen verklaring te kunnen geven (CGVS, p. 12). Verder is voor uw taskara een stempel gebruikt van het jaar 1383 (2004-2005) hoewel u deze heeft verkregen in 1389 (2010-2011).

Voorts blijkt uw geografische kennis niet toereikend genoeg om uw afkomst aannemelijk te maken. Wanneer u vragen worden gesteld over de grote autosnelweg in uw district heeft u het steeds over een onverharde weg in uw district (CGVS, p. 9 en 10). Wanneer u dan gevraagd wordt of er een grote autosnelweg in uw district loopt zegt u dat er een dergelijke weg is maar dat die ten opzichte van uw dorp voorbij het districtscentrum ligt (CGVS, p. 10). Uit informatie op het CGVS blijkt deze snelweg echter ten zuiden van uw dorp te liggen terwijl het districtscentrum in het noorden ligt. Bovendien heeft u geen idee van waar naar waar die weg loopt (CGVS, p. 10). Er kan verwacht worden dat u van de autosnelweg tussen Kaboel en Jalalabad die door uw district loopt, niet ver van uw dorp, toch enige correct informatie weet te verschaffen.

Ook uw kennis over de districten rondom Qarghayee is weinig overtuigend. Wanneer u gevraagd wordt welke districten er aan Qarghayee grenzen benoemt u drie andere districten van Laghman en een vierde, Bag Baght, waarmee u eventueel doelt op het provinciecentrum (CGVS, p. 11). Er wordt u dan op gewezen dat de vraag niet alle districten van de provincie Laghman betrof maar louter de districten die het dichtst bij Qarghayee liggen zegt u dan dat Bag Baght en Daulatsha het dichtst bij zijn (CGVS, p. 11). Uit informatie op het CGVS blijkt echter dat naast het provinciecentrum Mehtarlam ook Alingar van de provincie Laghman grenst aan Qarghayee. Daulatsha ligt dan weer helemaal aan de andere kant van de provincie. Er wordt u verder nog gevraagd of er ook districten van andere provincies dichtbij Qarghayee liggen waarop u antwoordt dit niet te weten (CGVS, p. 11). Het district Qarghayee grenst nochtans aan Hesarak, Khogyani, Surkhrod, Behsud, Kuz Kunar en Dara Nur van de provincie Nangarhar en aan Surobi van de provincie Kaboel.

Verder zijn ook uw verklaringen over uw reisweg van uw dorp naar de grens met Pakistan maar weinig overtuigend. Op de vraag om gedetailleerd te beschrijven hoe u naar Pakistan bent gereisd zegt u louter met de auto te zijn gegaan. Wanneer dan gevraagd wordt te vertellen over wat u allemaal bent gepasseerd onderweg naar Pakistan zegt u dat u langs verschillende plaatsen bent gekomen maar dat u deze niet kent (CGVS, p. 11). Dit weet te verbazen daar de weg van uw dorp naar de grens met Pakistan – de snelweg die van Kaboel komt – door de stad Jalalabad gaat en dan ook verwacht kan worden dat u dit wist te melden.

Tevens wekt uw bewering dat er geen overstromingen zijn voorgekomen in uw district enige verbazing (CGVS, p. 9). Uit informatie op het CGVS blijkt immers dat er in juli 2010 door hevige regen overstromingen waren in Laghman waarbij er 11 mensen zijn omgekomen en huizen en landbouwgronden vernietigd werden in de districten Qarghayee, Alishang en Daulat Shah. Uw dorp Lalamora ligt naast de Laghman-rivier die toen overstroomde en een deel van het dorp Tarang – waar u soms met uw vrienden rondhing – onder water zette (CGVS, p. 6). Ook in juli 2012 waren er overstromingen waarbij huizen en gronden vernietigd werden in uw district. Dat u geen weet heeft van deze gebeurtenissen doet nog verdere vragen oproepen bij uw beweerde afkomst uit het district Laghman, zeker gezien u naast een grote rivier woont waar er gevaar voor overstroming is.

Uw verklaringen over uw dagelijks leven in Qarghayee komen eveneens weinig overtuigend over. Wanneer u gevraagd wordt in welke dorpen u overal geweest bent in uw district geeft u 4 dorpen op (CGVS, p. 6). U blijkt echter niemand te kennen in die dorpen en wanneer dan gevraagd wordt wat u daar dan steeds ging doen geeft u de vage uitleg daar gewoon rond te hangen met uw vrienden (CGVS, p. 6). Gevraagd om hier meer over te vertellen blijft u aan de oppervlakte en zegt u daar gewoon rond te hangen, wat maar weinig weet te overtuigen (CGVS, p. 7). Ook verklaart u nooit naar school te zijn gegaan. Op de vraag waarom u nooit bent gegaan zegt u dan dat u niet geïnteresseerd was en dat uw moeder dit niet wilde. Het is echter bevreemdend dat, wanneer u naar de positie van uw vader hierover wordt gevraagd, u zegt dat u van uw vader wel naar school moest en hij u ook sloeg wanneer u weigerde maar dat u toch niet ging (CGVS, p. 5). Verder zegt u nog dat u geen radio had omdat uw vader dit niet zou hebben gewild. Waarom hij dit niet zou hebben gewild weet u dan weer niet te vertellen (CGVS, p. 8). Dit weet niet te overtuigen, zeker gezien uw vader bij een ontmijningsdienst zou hebben gewerkt en dan ook verwacht kan worden dat hij het middel bij uitstek, waarmee de bevolking in ruraal Afghanistan op de hoogte blijft van de gebeurtenissen in het land, niet uit zijn huis zou bannen (CGVS, p. 4).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qarghayee van de provincie Laghman. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen. De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft het document van het werk van uw vader dient erop gewezen te worden dat u verklaart dat uw vader 6 of 7 jaar geleden is begonnen bij de organisatie OMAR (CGVS, p. 4). Uit het document blijkt echter dat uw vader daar al meer dan 13 jaar geleden zou zijn begonnen. Aangaande de dreigbrief van de taliban dient gesteld dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de

Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Overeenkomstig de beslissing van 03/05/2013 van de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u ouder bent dan 18 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker bevestigt de samenvatting van de feiten weergegeven in de bestreden beslissing. Aangaande de motivering betreffende het opsturen van bewijsstukken door zijn familie, stelt verzoeker dat hij niet verantwoordelijk is voor de manier waarop zijn familie de bewijsstukken omtrent zijn herkomst heeft opgestuurd. Volgens verzoeker hebben zij wellicht gezocht welke de zekerste en beste manier was om dit met succes te doen en hebben daarvoor wellicht geoordeeld dat het beter was dit vanuit Peshawar te laten gebeuren. Aangaande de twijfels over de authenticiteit van zijn taskara, argumenteert verzoeker dat hij ook in deze niet verantwoordelijk is voor de al dan niet correcte manier waarop de overheden dergelijke documenten opstellen en afleveren. Dat hij daar geen verklaring kan voor geven is volgens verzoeker logisch temeer daar hij totaal ongeschoold is en zelf niet kan lezen, noch schrijven. Betreffende het motief dat zijn geografische kennis niet toereikend is om zijn afkomst aannemelijk te maken, merkt verzoeker op dat hij basis informatie heeft gegeven en het dan ook niet eens is met de beoordeling dat deze geografische kennis niet voldoende is om zijn afkomst uit Qarghayee aannemelijk te maken. Hij meent dat hierin het bijzonder rekening moet worden gehouden met het feit dat hij totaal ongeschoold is en het Commissariaat-generaal duidelijk vragen stelt waarop men niet alle antwoorden kan geven, in dat geval. Verzoeker meent dat het feit dat hij geen volledige geografische kennis heeft omtrent de geografie van zijn streek er precies op wijst of er minstens kan op wijzen dat hij inderdaad die ongeschoolde Afghaan is, afkomstig uit een dorpje in Qarghayee. Het in perspectief zetten van gebeurtenissen in tijd en ruimte en het situeren in die tijd en ruimte zijn precies zaken die men moet

aanleren en die men niet van nature beheerst. Verder is verzoeker van mening dat de motivering betreffende zijn verklaringen over zijn dagelijks leven in Qarghayee bestaat uit zeer beperkte en oppervlakkige beschouwingen die helemaal niet overtuigen en zeker niet kunnen volstaan om te stellen dat verzoekers verklaringen over zijn dagelijks leven in Qarghayee niet overtuigend zijn. Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat de bestreden beslissing een volkomen verkeerd beeld heeft van het leven in zijn dorp. Verzoeker is verder van oordeel dat zijn gehoor zeer kort en oppervlakkig was en dat de vragen niet aangepast waren aan zijn persoonlijk niveau en zijn afkomst en dat de besluiten die werden getrokken op basis van de dan wel gestelde vragen, zeker niet kunnen overtuigen. Hij wijst er op dat uit de besluiten van de bestreden beslissing en het oordeel dat wellicht al tijdens het gehoor werd gevormd volgt dat men op generlei wijze nog verder ingaat op het individuele vluchtverhaal, dat hij niettemin op coherente, zij het korte wijze, omschreven heeft welke zijn persoonlijke vrees is. Verzoeker vraagt om hier opnieuw aandacht aan te schenken in het kader van de beroepsprocedure. Betreffende de motieven van de bestreden beslissing aangaande de door verzoeker neergelegde documenten, stelt hij dat hij zijn best heeft gedaan om een aantal feiten die hij inroept ter staving van zijn gegronde vrees voor vervolging aan te brengen, dat hij niet verantwoordelijk is voor het feit dat uit onderzoek blijkt dat een groot deel Afghaanse documenten vervalst is. Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, is verzoeker het volledig eens met de algemene beschouwingen en vereisten die het Commissariaat-generaal aan de kandidaat-vluchteling stelt, doch volhardt hij, wat hemzelf betreft, dat hij uit Lalamora afkomstig is en bevestigt hij zijn eerdere verklaringen. Hij vraagt vooral rekening te houden met het feit dat hij ongeschoold is en bovendien nooit voorbereid werd om zijn land te verlaten, dat dit alles hem in zeer korte tijd is overkomen. Tot slot geeft verzoeker aan zich neer te leggen bij de beslissing van de Dienst Voogdij, in zoverre hij zelf uiteraard ook niet met zekerheid zijn leeftijd kent en verwijst hij nog naar de algemene onveiligheid in Afghanistan, meer bepaald in de provincie Laghman.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. De motieven van de bestreden beslissing worden om de hierna volgende redenen niet met valabele argumenten weerlegd.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen,

ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid op het vlak van verzoekers beweerd regio van herkomst en bijgevolg tot de ongeloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die verzoeker verklaart te hebben meegemaakt in die beweerd regio van herkomst.

2.5. Waar verzoeker stelt dat hij niet verantwoordelijk is voor de manier waarop zijn familie de bewijsstukken omtrent zijn herkomst heeft opgestuurd en dat zij wellicht hebben gezocht welke de zekerste en beste manier was om dit met succes te doen en daarvoor wellicht hebben geoordeeld dat het beter was dit vanuit Peshawar te laten gebeuren, beperkt hij zich tot een *a posteriori*-verklaring die bovendien louter gebaseerd is op vermoedens en als dusdanig geenszins de pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande vermag te weerleggen.

Waar verzoeker er vervolgens op wijst dat, betreffende zijn taskara, hij eveneens niet verantwoordelijk is voor de al dan niet correcte manier waarop de overheden dergelijke documenten opstellen en afleveren, wijst de Raad er op dat het *a posteriori* stellen dat verzoeker niet verantwoordelijk is voor de manier van opstellen en afleveren van een document dat verzoeker zelf neerlegde ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, niet ernstig is. Het is evident dat de asielaanvraag de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De commissaris-generaal merkte dan ook op dat getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde taskara daar blijkt dat op dit document het gedeelte dat uitsluitend voor de Kuchi is voorbehouden is ingevuld. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Verder blijkt uit de bestreden beslissing, gebaseerd op de verklaringen van verzoeker zoals terug te vinden in de stukken van het administratief dossier, ook dat verzoeker geen verklaring kan geven waarom dat gedeelte (voorbehouden voor de Kuchi) werd ingevuld. Verzoekers opmerking dienaangaande dat hij geen verklaring kon geven omdat hij ongeschoold is en niet zelf kan lezen noch schrijven, doet geen afbreuk aan het voorgaande pertinente motief, daar verzoeker geenszins dient te kunnen lezen of schrijven om een verklaring te kunnen geven waarom bepaalde gegevens al dan niet op zijn taskara voorkomen, daar hij niet dient te kunnen lezen of schrijven om kennis te hebben over gegevens betreffende zijn eigen identiteit en herkomst.

2.6. In zoverre verzoeker aangeeft aangaande de geografische kennis dat hij basis informatie heeft gegeven, wijst de Raad er op dat het feit dat verzoeker bepaalde aspecten wel kent niets wijzigt aan de vaststellingen van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat verzoekers geografische kennis niet toereikend is om zijn afkomst uit Lalamora aannemelijk te maken. Deze vaststellingen opgesomd in de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker niet met concrete argumenten weerlegd.

2.7. Waar verzoeker ook meent dat bijzonder rekening dient gehouden te worden met het feit dat hij niet geschoold is, dat het feit dat hij geen volledige geografische kennis heeft omtrent de geografie van zijn streek er precies op wijst dat hij inderdaad die ongeschoolde Afghaan is en dat het in perspectief zetten van gebeurtenissen in tijd en ruimte en het situeren in die tijd en ruimte precies zaken zijn die men moet aanleren en die men niet van nature beheerst, wijst de Raad er op dat het niet onredelijk is om enige kennis omtrent omliggende dorpen, gebouwen en plaatsen alsook omtrent de gebeurtenissen en het dagelijkse leven van de plaatsen waar verzoeker beweert geleefd en gewoond te hebben te verwachten. Ook van een persoon die ongeschoold is, kan verwacht worden dat hij enige geografische kennis heeft omtrent de plaats waar hij beweert gewoond en geleefd te hebben alsook van bepaalde aspecten van het dagelijkse leven aldaar. Verzoeker toont overigens niet aan dat zijn ongeschooldheid de

verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon die ongeschoold is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen.

Verder preciseert verzoeker geenszins op welke vragen, die het commissariaat-generaal stelde, men niet alle antwoorden zou kunnen geven in geval men ongeschoold is, zodat deze zeer algemene kritiek niet dienstig is om de pertinente, concrete motieven, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, te weerleggen.

2.8. Waar verzoeker stelt dat de motivering betreffende zijn verklaringen over zijn dagelijks leven in Qarghayee bestaat uit zeer beperkte en oppervlakkige beschouwingen die helemaal niet overtuigen en zeker niet kunnen volstaan om te stellen dat verzoekers verklaringen over zijn dagelijks leven in Qarghayee niet overtuigend zijn, herhaalt de Raad vooreerst dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker ook hier in gebreke blijft de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. In zoverre hij nog aangeeft dat de bestreden beslissing een volkomen verkeerd beeld heeft van het leven in zijn dorp, preciseert verzoeker opnieuw niet *in concreto* op welke manier de voorstelling van de feiten weergegeven door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, die, zoals reeds gesteld, hun weerslag vinden in de stukken van het administratief dossier, incorrect zou zijn en wat dan wel een juiste voorstelling zou zijn.

2.9. Waar verzoeker van oordeel is dat het gehoor zeer kort en oppervlakkig was, stelt de Raad vast dat uit (de inhoud van) het gehoorverslag geenszins blijkt dat het gehoor kort of oppervlakkig was. Verzoeker werd op 17 juni 2013 gehoord van 9u tot 11u35 en werd uitgebreid bevraagd over zijn personalia, zijn regio van herkomst (geografie, dagelijks leven), de reisweg en zijn neergelegde documenten. Daarnaast kreeg hij ook de kans zijn persoonlijke vluchtmotieven uiteen te zetten en op het einde van het gehoor kreeg verzoeker nogmaals de kans eventueel verklaringen aan zijn relaas toe te voegen (administratief dossier, stuk 4, p. 17). Verder preciseert verzoeker niet *in concreto* welke vragen en op welke manier die vragen niet aangepast waren aan zijn persoonlijk niveau en zijn afkomst. Verzoekers opmerkingen doen bijgevolg geen afbreuk aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.10. In zoverre verzoeker stelt dat men op generlei wijze nog verder ingaat op het individuele vluchtverhaal, dat dit volgt uit de besluiten van de bestreden beslissing en het oordeel dat wellicht al tijdens het gehoor werd gevormd, dat hij niettemin op coherente, zij het korte wijze, omschreven heeft welke zijn persoonlijke vrees is, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen over zijn regio van herkomst en er bijgevolg evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich naar verzoekers verklaringen afgespeeld hebben in die regio van herkomst.

2.11. Betreffende de argumentatie van verzoeker aangaande de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde documenten en zijn stelling dat hij niet verantwoordelijk is voor het feit dat uit onderzoek blijkt dat een groot deel Afghaanse documenten vervalst is, wijst de Raad erop dat de verwerende partij verzoeker niet verwijt 'verantwoordelijk te zijn voor het feit dat uit onderzoek blijkt dat een groot deel Afghaanse documenten vervalst is', doch stelt zij wel dat uit objectieve informatie blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden, waardoor Afghaanse documenten maar een beperkte bewijswaarde hebben en aldus moeten beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van verzoeker die betrekking hebben op zijn asielaanvraag. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit onderhavig arrest, niet het geval is.

2.12. Waar verzoeker volhardt dat hij van Lalamora is, herhaalt hij zijn verklaringen doch weerlegt hij de concrete motieven van de bestreden beslissing niet.

2.13. Waar verzoeker stelt dat hij nooit voorbereid werd om zijn land te verlaten en dat alles hem in zeer korte tijd is overkomen, beperkt hij zich tot het opwerpen van een aantal niet overtuigende vergoelijkungen voor zijn handelwijze, doch weerlegt hiermee de concrete motieven van de bestreden beslissing niet.

2.14. Uit verzoekers verweer blijkt aldus dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van niet overtuigende vergoelijkingsen voor zijn gebrekkige kennis en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten. Als dusdanig wordt er dan ook geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Aangezien aldus in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing in voldoende mate.

Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen inzake zijn verblijf in het district Qarghayee van de provincie Laghman in Afghanistan en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker beweert te hebben meegemaakt in zijn regio van herkomst.

2.15. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.16. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade van voormelde wetsbepalingen.

2.17. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.18. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en uit wat voorafgaat, heeft verzoeker zijn afkomst niet aannemelijk gemaakt. Zoals blijkt uit wat voorafgaat wordt dit niet met valabele argumenten door verzoeker betwist.

De Raad merkt op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en naar de veiligheidssituatie in Laghman in het bijzonder, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met

zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een kandidaat-vluchteling heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Immers, door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412(c)).

2.19. Zoals reeds gesteld, kan er dan ook niet volstaan worden met een verwijzing naar de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en naar de veiligheidssituatie in de provincie Laghman in het bijzonder om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers beweerde afkomst werd bedrieglijk beoordeeld, wat verzoeker, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet met valabele argumenten weerlegt.

2.20. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

2.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER